

* * *

Ні тебе, ні мене
Ця печаль не мине,
Нас немає давно у райдугах.
Простір втратив обшир,
І Декарту не вір:
Всі площини давно знайдені.

Де той простір, де ми?
Там осінні дими.
Там спалили на площі тінь мою.
І душі жити мить,
Та вона ще горить.
Вір мені, вір мені, вір мені.

* * *

Врешті скажи, чому
Серце заплутав у віях?
Кров'ю бринить, рожевіє.
Битись би в грудях йому.

Тихо скажи, чому
Величі мало у барвах?
Невідповідності карма?
Тільки кого і кому?

Чом у невпинності днів
Це не остання втрата?
Був ти не другом і братом
На гільйотинах снів...

* * *

Я б купила квиток на літак,
Та немає такого рейсу.
Написала б тобі листа,
На конверті – коротка адреса...

Я тебе дуже часто зву,
Коли в тілі душі незмога...
Знаю я, що останній звук
Буде словом самого Бога...

СЕРПНЕВЕ

Маршрути розрізані. Вибухам тісно.
Затягує мед почуттів тільки мух.
Сerpневі абстракції звужують місце,
Де зір відмовляє і зраджує слух.

Навіщо ці Спаси, коли неспасенні?
Є втома і жаль, і нестрачений біль...
До кого на сповідь? Чи винні блаженні?
І хто порятує від всіх божевіль?..

ПАМ'ЯТІ ЮКІО МІСІМА

Про смерть півоній навесні напише,
Про смерть мою напише восени.
Він знов воскрес навіщось поміж вишень,
Японським дивом виріс із труни.

В останніх снах померлих самураїв
Ми зустрічали сонця кровосхід.
Натхнення біле тихо помирає,
Мов тане на вершинах щастя лід.

У золотому храмі не вінчались,
За масками ховали сміх і плач...
Півонії ростуть із нашої печалі
Крізь сніг невдач.